

Olukorrast riigis, noorte omas
Aidi Vallik
MÜ `06

Mida annab meile teadmine, et aastas langeb Eesti gümnaasiumidest välja umbes 4000 noort, et 3000 lapsel on raskusi isegi põhikooli lõpetamisega, et igal suuremal rahvapeol korjab politsei ära kümneid jooles alaealisi, et 5% viieteistaastastest tarbib regulaarselt alkoholi ja joob end purju igal nädalavahetusel, et sama vanadest noortest 45 % on vähemalt korra elus purjus olnud ja veidi üle poolte mingit narkootikumi tarvitanud? Statistika paneb enamiku inimesi lihtsalt õlgu kehitama, sest numbritega suhestuda on raske. Aga otseselt ja emotsionaalselt häirivad meid uudised kurjategijate järjest kahanevast vanusest ja ehmatab asjaolu, et eelmisel aastal ühiskonda vapustanud tütarlastemõrvad olid ohvrite endi eakaaslaste poolt sooritatud. Me asume internetikommentaaries ärritunult süüdlasi otsima, kui ajakirjandus pakub järjekordset uudist teismeliste vägivallatsemisest ja julmustest üksteise kallal, ning siuname õpetajaid, kooli ja korrakaitseorganeid, kui peame ostukeskuses mööduma bravuursest noortekambast.

Vana tarkust, et laps olevat kodu peegel, ei meenuta enam keegi. Sellist peegelpilti ei taha keegi näha, või õigemini, keegi ei taha seda omaks tunnistada. Nii tõrgub uhkus ka uskumast, et noorte üldised probleemid näitavad kätte meie, täiskasvanute ühiskonna nõrgad kohad ning ellusuhtumise vead.

Ettekanne püüab näidata, kuidas Eesti ühiskonna tänased pahed mõjutavad teismeliste kujunevat sotsiaalsust, käitumismudeleid, ellusuhtumist ja elustiili ning kujundavad seekaudu meie kõigi tulevikku. Mis oleksid võimalikud lahendused?